

Egy életrajz margójára

Írta: Tóth Tamás

Méhely Lajosról, a II. Világháború előtt tevékenykedő híres magyar zoológusról, annak életútjáról, és munkásságáról már sokszor és sok helyen olvashattunk – jelesül e lap hasábjain is, Korsós Zoltán tollából (Terrarium 2003/3: 14-15). A neves herpetológusról köztudott, hogy számos terjedelmesebb munkáját (pl.: A barna békákról) saját készítésű, művészi kivitelezésű festményeivel illusztrálta. Az viszont nem annyira köztudott, hogy a professzor tájképeket is festett...

Így azután, amikor a múlt év közepén dr. Marián Miklósnál jártam különnyomat gyűjteményének megvásárlása céljából (Ő ezt az értékes gyűjteményt előrehaladott kora miatt már nem használta, de mint stafétabotot szerette volna átadni és olyannál tudni aki megbecsüli és gondozza azt), meglepetten tapasztaltam, hogy az idős kutató szobájának falát egy eredeti Méhely-akvarell díszítette. Az év végén a nevezett festmény Miklós bácsi jóvoltából hozzám került, ezért úgy gondoltam, hogy talán nem lesz érdektelen e helyen röviden bemutatni, ezt a tudománytörténeti unikumot.

A kép egy 36x27 cm-es vízfestmény, amely égbetörő, meredek hegyláncot ábrázol. A festmény előterében egy kis – gerendaházakból álló település, és annak mezőgazdasági területe látható. A mű jobb alsó sarkában „Méhely L. 1917” szignó fedezhető fel. Az akvarell Marián Miklós szerint talán a Déli-Kárpátokat ábrázolja, hiszen a szerző a XIX. század végén Brassóban volt tanár.

A képről annyit lehet tudni, hogy ezt egy további, Méhely által festett képpel együtt (amely a Természettudományi Múzeum Tudománytörténeti Gyűjteményében található meg, és feltehetően ugyanezt a tájat ábrázolja egy más aspektusból, hasonló szignóval és

évszámmal) Vásárhelyi István zoológus adta dr. Marián Miklósnak az 50-es években. Hogy a festmény hogy került az 1953-ban börtönben elhunyt Méhelytől Vásárhelyihez, sajnos ma már nem lehet kideríteni. Szintén nagy kár, hogy a

nemzetközileg is elismert, nagy hírvű zoológus tárgyi emlékeiből oly kevés maradt ránk. Ezért fontosnak érzem, hogy azt a néhányat, ami fennmaradt – és amelyek még a XX. század viharait is átéltek – igyekezzünk felkutatni és megőrizni.

